

[Christmas Møller.]

siger jeg til Regeringen, at Stillingen er nøjagtig den samme, som den var, da Regeringen første Gang traadte frem for Rigsdagen, da den blev dannet den 7. November, at af dens Gerninger vil man kunne finde ud af, hvor langt dens Liv vil blive.

Jeg vil dernæst gerne gøre et Par Bemærkninger om det Spørgsmaal, jeg har rejst, og som ogsaa er blevet besvaret baade i og uden for Salen, nemlig Spørgsmaalet om en saadan udpræget Mindretalsregerings Ret til at udskrive Valg. Jeg skal naturligvis ganske afholde mig fra at drøfte Spørgsmaalet paa det Niveau, paa hvilket dette Problem er blevet drøftet nogle Steder, hvor man i Venstrepresen, naar noget saadant bliver sagt, bare siger Valgskræk, og hvor man i den socialdemokratiske Presse siger: Naa, det er denne Christmas Møller, eller hvem det nu er, der gerne vil være Statsminister eller Minister. Jeg tror, at man dog maa erkende, naar man virkelig vil tænke Problemet igennem, at jeg har Ret til at sige til Statsministeren og til andre, at man dog først og fremmest maa se paa, hvad der er blevet sagt fra konservativ Side. Jeg har sagt — Sp. 484 —:

„... om denne Regering kan siges at have den samme Ret til i en hvilken som helst Situation, hvor den lider Nederlag i Tinget, at udskrive Valg.“

Og jeg har sagt, at der dog maatte være en Forskel mellem en Regering, der starter som en Flertalsregering, men bliver til en Mindretalsregering, og en Regering, der begynder som en Mindretalsregering. Jeg har endvidere sagt, at jeg er klar over, at det er meget vanskeligt at give faste og præcise Regler; det er jo lige til.

Men ogsaa her kan jeg for saa vidt paaberaabe mig „Sorø Amtstidende“, hvor Bladet siger:

„Nu behøver den Omstændighed, at Regeringen ikke foreslaar Nedsættelse af Valgretsaldere, jo ikke, som det fra visse Sider antydes, at betyde, at den afviser Forhandling om dette Spørgsmaal, og vi haaber oprigtigt at den ikke gør det, for Porcelæn er nu lige dyrt, hvem der saa slaar det i Stykker.“

Jeg vilde virkelig være meget ked af, hvis Piccoloens Rolle skulde gaa over til den højtærede Statsminister. Det, jeg har sagt med Hensyn til Retten til at udskrive Valg, er, at en udpræget Mindretalsregering ikke har samme Ret som en Flertalsregering, og deroverfor siger man, at hyppige Minister-skifter ikke er heldige. Det er jeg fuldstændig enig med den højtærede Statsminister i.

Jeg har for nylig uden for Tinget oven i Købet givet Udtryk for Ønsket om, at den højtærede Statsminister maatte sidde til Grundlovsvalget i 1947. Men man vil dog vel ogsaa indrømme, at hyppige Valg heller ikke er formaalstjenlige, og hvis man derfor hævder, at der er en saadan ubetinget Opløsningsret, og at man har Lov til i den Henseende at gøre næsten, hvad man vil, maa jeg have Lov til at sige, at det var det, jeg gerne vilde rejse et Spørgsmaal om, og jeg er fuldstændig overbevist om, at nu kan det meste af Tinget og de to af dets største Partier, om jeg saa maa sige, ihukommende de gode gamle Dage, slutte sig sammen om, at saadan og saadan skal det være. Jeg tror ikke, jeg tager meget fejl, naar jeg siger, at hvis de nuværende Magtforhold saa nogenlunde bliver bevaret, vil ogsaa de Betragtninger, jeg har gjort gældende angaaende Mindretalsregeringer, blive andres end vore.

I Anledning af den højtærede Statsministers Udtalelse — den findes Sp. 634 — om, hvem der under Besættelsestiden gjorde den bedste Modstand, føler jeg Trang til at gøre den Bemærkning, at jeg synes, vi skulde lade være med — jeg tror, jeg for mit Vedkommende har Lov til at sige, at jeg har gjort det — at prøve paa at grade, hvem der var den bedste i den Situation, der forelaa under Besættelsen. Dette fører mig videre til at gøre en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch. Fortrykket er ikke kommet, saaledes at jeg ikke nøjagtigt ved, hvad det ærede Medlem sagde til mig, men det ærede Medlem drog en Sammenligning mellem den ædle Holdning, Socialdemokratiet havde indtaget, da Venstre havde sit Bondeparti, og den Holdning, som det ærede Medlem tillagde mig i den Kamp, som stod mellem Socialdemokratiet og det kommunistiske Parti. Jeg maa sige, at jeg synes det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har ganske lignende Kommunistkomplekser vedrørende mig, som jeg har truffet hos den højtærede Statsminister. Jeg har staaet ved og vil gerne vedblive at staa ved det Samarbejde, jeg havde med Kommunisterne, særlig med det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, i 1941—42. Der var nu ikke saa forfærdelig mange at samarbejde med paa det Tidspunkt om dette! Men jeg vil gerne videre spørge det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, som jo angaaende mine Udtalelser om dette Samarbejde, som jeg har staaet ved, mener — saadan maa jeg forstaa ham —, at jeg er gaaet videre end rimeligt: skulde jeg ikke staa ved det Samarbejde? Er det ikke rimeligt, at jeg erkender, at i et Spørgsmaal,